

thinget." — Nu kommer det, man især maa lægge Mærke til: Forinden Finantsloven er vedtagen, maae Statterne ei opkræves. Ingen Afgift maa afholdes, som ikke har Hjemmel i samme". — Det ligger i Sagens Natur, at en Finantslov ikke paa een Dag opnaaer Fuldkommenhed, men at der maa gaae længere Tid hen, før man nøiagtig kommer til at indsee Alt, hvad der bør være tilstede i den, og hvad der ikke bør være der. Naar man lægger Mærke til, at de Pengemidler, som her ere omtalte, ere saadanne, hvormed Staten lønner sine Embedsmænd, saa vil man see, at disse efter Finantslovens strengeste Ord ikke kunne overgives til vedkommende Embedsmænd, naar de ikke ere bevilgede gennem Finantsloven. De komme vel til dem i Henhold til bestaaende Skattelove; men vi ere mere og mere komne til den rigtige Betragtning, at medens Skattelovene og Lønningslovene i Almindelighed gaae ud paa at sige: saaledes skulle de og de Afgifter og de og de Embedslønninger ordnes, er det Finantsloven, der for hvert enkelt Aar giver disse Skatte- og Lønningslove deres Bekræftelse, og forsaavidt Finantsloven ikke gjorde det, vilde i det vedkommende Aar Statterne ikke kunne opkræves, og Lønningerne ikke udredes. Det er denne Ufuldstændighed ved Finantsloven, som jeg lidt efter lidt vil søge at faae raadet Bod paa. — Man vil ogsaa af Betænkningen see, at dette er min Mening, at samtlige Communeindtægter og Udgifter efterhaanden maae komme til at udgjøre en Deel af Finantsloven, og jeg har ved 1ste Behandling udtalt Grunden, hvorfor jeg har denne Mening; det er nemlig den, at man lidt efter lidt har vænnet sig til at raade over Communemidlerne paa en anden Maade, end der strengt taget ligger i det communale Livs Aand. Saalænge man paalægger Communerne at skaffe visse Ting tilveie, men overlader til dem selv at benytte, hvilke Midler dertil de ville, kan man til en vis Grad lade være at optage disse Punkter paa Finantsloven, men i det Dieblit man gaar videre, bliver det mere og mere nødvendigt stadigt at bringe dem for den lovgivende og bevilgende Myndigheds Dine, for at man ikke ubemærket skal komme til at over-

skride et passende Omraade. De Afgifter og Paalæg, der kræves her i Landet, og som i dette Dieblit føles mindre, vilde føles meget betydeligt, hvis Sædepriserne skulde synke, og det gjælder om, at dette kommer til at ligge klart og tydeligt for Alles Dine og navnlig for deres, der aarlig skulle give Love om Statens Midler. At det findes i statistiske Opgivelseser, kan ikke hjælpe, det er utilskrækkeligt, thi man kan ikke kræve, at Alle skulle være orienterede deri, det bør foreligge som en Oplysning, som et Bilag til Finantsloven.

Det, hvorom her egentlig er Spørgsmaal, og det, hvorpaa Endringsforslaget gaaer ud, er at indbefomme den Tid, der snart bebuder sig, nemlig den, da det bliver klart, at Staten lønner en Geistlighed, der ikke i sin øvrige Forfatning hører under den lovgivende Magt. Vi have seet en Organisation af Kirken blive bebudet, hvorefter det bliver tvivlsomt, om man ikke endog har ifinde derunder at henslægge Bestyrelsen, Forvaltningen, Bevillingsretten og Fordelingsretten af de Indtægter, hvormed man nu betaler Præsterne; men lige overfor en Bestræbelse i denne Retning er det af Vigtighed saa tidligt som muligt at komme til at faae denne Sag bragt til en Afgjorelse, og en simpel Afgjorelse er det, naar man følger den Bet, som allerede er betraadt, den Anvisning, som allerede er givet gennem Bispetienderne. Med Hensyn til dem er man kommen derhen til, at de opkræves og indgaae i Statskassen, hvorefter Staten giver Bisperne Løn i Henhold til deres Stilling som Embedsmænd i Staten og Kirken. Der er aldeles ingen Grund til ikke efterhaanden at komme til den samme Regel med Hensyn til Præsterne, selv om disse skulde blive Menighedspræster, selv om Kirken skulde komme til at danne en Organisme for sig, hvilket vist vilde være rigtigst og naturligt. Staten har opfyldt sin grundlovmæssige Pligt, naar den har sørget for, at der af Staten gives de Paa-gjældende en passende Embedsløn; thi, dersom det ikke var Tilfældet, vilde den jo have gjort Uret ved det, der er skeet med Bisperne, hvilket imidlertid efter min Overbeviisning, og jeg antager, at det hidtil ogsaa har været